

ΣΤΙΧΟΙ

*Στην άδερφούλα μου Δαρνούλα •
που ήλκισε τα ματάκια της για πάντα
ένα ήουχο δειλιό τοῦ Δάγούστου.*

6

Έφυγες. Πᾶς στο άγύριστο ταξίδι και δὲ λόγιασε
τὸν πόνο πίσω πὸ ἄφινες—ὡ ἀργοχυμένο κλάμα!—
Μὰ τὸ κοντύλι μου ἔγινε συντρίμμα και εἶναι ἀνήμπορο
νὰ τὸ ἱστορήσει τὸ μεγάλο δράμα.

Συντρίμι και ἡ ψυχή και ὅλα συντρίμι μέσα μου
κι εἶμαι σὰ νὰ προσμένω—ἀλλ—κάπιο νὰ γίνει θάμα.
Μὰ ξάφνου ἡ σκέψη μου πετάει στὸν τελευταῖο κι' ἀγύ-
άνασασμό και παίρνει με τὸ κλάμα. [ριστον

7

Μακριά σου!... Μοῦ εἶτανε γραφτὸ νὰ μὴ σὲ ξαναἰδῶ
Και τὸ στερνὸ χαμόγελο στὰ ροδινά σου χεῖλη [ποτέ.
πὸ ἡ θέρμη τὰ μαράζωσεν, ἀλλί, δὲν ἀνθίσε για μέ,
χυμένο σὰν παράπονο και σὰν καημὸς τοῦ Ἄπριλη.

Κι ὅταν στοῦ πόνου σου ἀνοιξες τὴν ἀγωνία στερνὴ φο-
τὰ ὀλόγλυκα ματάκια σου, για πάντα νὰ τὰ κλείσεις, [σὰ
δίπλα στοῦ κρεββατάκι σου με τὴ θολή σου τὴ ματιά,
πὲς, δὲν μ' ἐγύρευες, ὡ Ἐσύ, νὰ μ' ἀποχαιρετήσεις;

8

Παλέβ' ἡ σκέψη. Στὸ μυαλό μιὰν ἐπανάσταση βογγᾷ.
Δὲν εἶναι ἀλήθεια' τὸ σπαθὶ δὲν τᾶγγιξε τοῦ χάρου.
Μὰ ἀκούω κάπια βαθύτερη φωνὴ νὰ μοῦ μοιρολογᾷ:
Πάει τὸ παιδί. Πάει στὰ φτερά τ' ἀλύγιστου κουρσάρου.

Ἄ! κι' ἂν τὰ δάκρυα χύθησαν ποτάμι, ὁ στερεμὸς ποτὲ
δὲ θάρθει στὰ θλιμένα μου, φαρμακεμένα μάτια.
Τὸ σκότος μέσα μου και μιὰ φουρτουνιασμένη θάλασσα
θὰ παραδέρνει τῆς ψυχῆς τὰ θλιβερά κομμάτια.

9

Ἄκούω μὲς στοῦ μισόνυχτο κάπιο ἀπαλὸ περπάτημα
και μὲ τὰ μάτια ὀρθάνοιχτα δειλὸς ἀναρωτιέμαι:
Μήπως ἐκεῖνοι πὸ ἔφυγαν ξαναγερίζουν τάχατες
σὰν ἦσκειο μὲστὴ σκοτεινιά, και σκύβω κι' ἀπογονκρίζομαι.

Και πάλι ἀκούω κάπια φωνὴ σὰ μακρυνὴ κι' ἀπόκοσμη
ὅμως γλυκιὰ και παραπονεμένη, ἀγαπημένη...
κι ἐνῶ με δέρνει ἀκράταγο τὸ καρδιοχτύπι, ἀπάντεχα
τὰ μάτια ἀνοίγω ἀπ' τὸνειρο και ὁ μαῦρος πόνος μένει.

10

Ἦ στοχασμοὶ μου θλιβεροί, στὰ μονοπάτια τᾶγγωρα
πὸν τριγυρνάτε ὀλονυχτίς κι' ἀπ' τὴν αὐγὴ ὡς τὸ βράδι
τοῦ κάκου τὸ γυρεύετε' πιά δὲ γυρνάει τᾶγύριστο
μήτε με φῶς και μήτε με σκοτάδι.

Τοῦ κόσμου οἱ ἔννιες και οἱ καημοὶ τᾶπόδιωξαν, δὲν ἦ-
νὰ τὸ ποτίσουν τῆς ζωῆς τ' ἀτέλειωτο φαρμάκι. [θελαν
Μὰ ὅλο διπλὸ και τρίδιπλο τῶπιαμε μεις πὸ εμείναμε,
ὡ χιλιαγαπημένο μου ἀδελφάκι.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΤΖΙΝΗΣ

ΟΠΤΑΣΙΕΣ

Ὁ ἥλιος πιά εἶχε θυθιστεῖ πίσω ἀπὸ τὰ βουνά. Με-
ρικὰ ρόδινα ἐτοιμόδοθηστα πέπλα ἀνέβαιναν οὐρανα
στὶς κορυφές τῶν ἀντικρυνῶν λόφων και σὲ λίγο ἔξα-
φρανίστηκαν κι' αὐτά. Θαμπὸς και πληκτικὸς ὁ ὀρίζον-
τας ἐπίεζε τὴν ψυχή μου, ἀκόμα κόκκινος πρὸς τὴ δύ-
ση και σκοτεινὸς ὀλοένζ πρὸς τὴν ἀνατολή. Τὰ τῆ-τῆ-
και σωποῦσαν ἕνα - ἕνα πάνω στὰ λιγοστά κουτσου-
ρεμένα και κατὰμαυρα δέντρα. Νεκρωτικὴ σιωπὴ και
κρύα φρίκη ἀπλώνονταν πάνω στὴ σελετωμένη πολι-
τεία. Οἱ φρεμισμένοι τοῖχοι με τὶς μαῦρες τρύπες
τῶν παραθυριῶν ἔμοιαζαν με τσακισμένα κρανία.

Σωροὶ ἀπὸ χῶματα και πέτρες και κεραμίδια και σί-
δερα κρεβατιῶν ἢ ἄλλων θρηματισμένων ἐπιπλῶν ἐ-
σκέπαζαν τὸ ἐσωτερικὸ τῶν ρημψυμένων σπιτιῶν ἢ
ἔφραζαν πὸ καὶ πὸ τὸς δρόμους. Κ' ἔβλεπες ἀδελ-
φωμένα ἐκεῖ ἕνα κομμάτι πολῦτιμον βάζου μ' ἕνα ὑπό-
λειμμα κοριτσιόστικου πιπουτσιοῦ, μιὰ ραφτομηχανὴ
σκουρψασμένη μ' ἕνα πόμολο κρεβατιοῦ, μιὰ γλάστορ
μισοσπασμένη μ' ἕνα κομμάτι ἀνθρώπινου ὄστοῦ...
Ἄγριοχορτα κι' ἀγριολούλουδα φουρακιὰ μὲς ἀπὸ τὶς
ρωγιές τῶν τῶχων και ἄλλα, δεντροκλάμια πιά φρον-
τωμένα καταμεσῆς στοῦς δρόμους, ἢ μέσα στὰ χαλά-
σθητα, στὸ μέρος ἴσως πὸν πρὶν ἀπὸ δυὸ χρόνια ἕνα
χαριτωμένο κορίτσι λογοθιμοῦσε στοῦς ἦχους τοῦ πι-
νου τῆς. Ὅλα, μὰ ὅλα τὰ σωριασμένα αὐτὰ ἐρείπιζ,
ἦσαν ἄλλη φορὰ ἀρμονισμένζ σύνολα πὸν εἶχαν τὴ
στοργικὰ φροντισμένη γέννηση και ἱστορία τους. Τῶ-
ρα, σκορπισμένα σὲ ἄπειρα τριψύλλα, εἶχαν και ἀνασθι-
μητες, τραγικὲς, κομικτικισμένες, ἔξωφρενικὰ τρα-
λὲς ἱστορίες νὰ δηγηθοῦν.

Περπατοῦσα ἀργὰ και κοιμισμένα ἀνίμεσ' ἀπὸ τὰ
λέψιν' αὐτά. Κάτω ἀπὸ τὰ πόδια μου ἦχοῦσε τὴν
ἕνα παρμωρφωμένο σκεῦος μαγειρικὸ, κ' ἴσπερ ἐ-
κοιδουνοῦσε κροταλιώνοντας ἕνα κομμάτι βοτῆχοιοῦ,
σὰ νᾶρχιζε τὴν ἱσορροπία του «μὴ φορὰ ἐγώ...» πὸν
τὴν ἐτελείωνε ἢ παραγμένη φαντασία μου.

Πίσω ἀπὸ ἕνα χάλιαμα ἕνα βγγιγτὸ μ' ἔλαμνε ν' ἀ-
κροχιάσω. Πλησίασα με χτυπάκορδο κ' εἶδα ἕνα
σκυλὶ νὰ φεύγει τρομαγμένο ἀπὸ τὴν προουσία μου.
Σταματήθη με κάπιο ἀνακούφιση, συλλογιόμενος σὰν
τί ν' ἀναζητοῦσε τάχα στὰ στεῖψη αὐτὰ σ' τιζ ἕνα πει-
νασμένο σκυλί. Κομμάτια σελετωῦ ἀνθρώπινου ξεπρό-
θησαν ἀπὸ τὸ σκαλισμένο χῶμα, τόσο θλιβερά, ὅσο
και τὰ θρυμμάτισμένα ἀνάγλυφα, τόσο τιποτένια, ὅσο
κ' οἱ τσακισμένες γλάστρες ὅπου ἀνθοῦσαν κάποτε
σπάνιζ και φροντισμένα λουλούδια. Χωρὶς νὰ θέλω,
τὰ μάτια μου κροφώθηκαν ἐκεῖ, ἐνῶ συνίμα γοιγῶ-
ρεψα τὸ περπάτημά μου. Ὅταν ἐθεβαιώθηκα πὸς εἶ-
ταν ἕνα κομμάτι ὄστοῦ λεκάνης, χιστάνθηκα ἕναν πό-
νο παράξενο στὸ ἴδιο μέρος τοῦ κοιμιοῦ μου. Γρή-
γορη ἔφυγα στρίβοντας πρὸς τὰ δεξιά και τρακλίζον-
τας σὰ μεθησμένος.

Γύρω μου εἶχε ἀπλωθεῖ τὸ μισόφωτο τοῦ ἡλιοβου-
λέματος. Ἐνὲς φόδος ἄρχισε ν' ἀνεβαίνει και νὰ
σφίγγει τὴν καρδιά μου. Ἐβλεμα νὰ πᾶρω κροτεινωση
πρὸς τὴν ἔξοδο, ὅταν μπροῦ, μὲς στὰ χολιάσματα,
εἶδα μιὰ θημική ἀλλὰ λαγερὴ σιλουέτα κάπιου κρο-
ταιοῦ νὰ ζυγίζεται περπατώντας για νὰ μὴν πέσει.